

Sent skall syndarn vakna!

av Bengt-Åke Wennberg

När jag just startat min blogg ringde Per Thorsell som är politiker i Bålsta och pekade på hur argumentationen mot Sverigedemokraterna medförde att de fick vatten på sin kvarn. Han insåg att så som debatten fördes kunde Sverigedemokraterna sannolikt räkna med ett allt större stöd i opinionen och bland väljarna. Han såg framför sig att dagens situation skulle bli en realitet. Något som hans partivänner blundat för.

Han frågade mig om jag hade synpunkter på debatten som sådan och den grundton man hade satt för den i massmedia. Så mina bloggar har i hög grad kommit att handla om det. Jag kan bara konstatera att så som man för debatten så är det självklart att Sverigedemokraterna kommer att växa opinionsmässigt och få allt större väljarstöd under de kommande fyra åren. Det kommer inte att dröja länge innan ord som rasist, främlingsfientlig, antidemokratisk etc. hos dem och i deras inre debatt har fått en positiv innebörd. Varje gång de sägs av motståndarna kommer de att medföra att man får än fler sympatisörer.

Det kommer inte att dröja länge innan allt tal om integration kommer att förstärka argumentet att man måste ha en "ansvarsfull" invandringspolitik.

Integration är en "inte-ambition" för Sverigedemokrater. Att man kan peka på misslyckanden (vilket man naturligtvis kommer att kunna göra) är kanonbra. Det är därför inte integrationen man skall diskutera – en sådan "framing" förstärker stödet för Sverigedemokraterna.

Får sedan vänstern som man vill startar man ett ordkrig (och kanske ett demonstrationskrig) mot Sverigedemokraterna och så blir det som i Karlstad och på Sergels Torg. Man ryser när man tänker på kampen mellan nazister och kommunister på 1930 talet – men det är väl tillbaka dit som Ohrly vill. Gör dom allvar av sitt hot och får stöd för det så kommer Sverigedemokraterna att få fler anhängare snarare än mindre.

Maria Wetterstrand försökte pipa om detta i en debatt men hördes inte. Tyvärr fick hon inte utveckla sin syn vidare. Peter Eriksson försökte mota diskussionen om att Sverigedemokraternas framgång är en följd av en "högervind". Han har enligt min mening helt rätt. Ohrlys analys är farlig och kommer att göra saken värre.

Grundtemat hos de som stödjer Sverigedemokraterna verkar inte vara missnöje utan misstro. Deras uttalanden är inte antidemokratiska utan antiauktoritära – och riktade mot de auktoriteter som i dag uttalar sig och gör sig breda. Vi känner igen mönstret från början av 1900-talet då föräldrarnas, de högre ståndens och "de bildades" auktoritet var i gungning. Att säga att det handlar om att starta en värderingsdiskussion är att ställa sig i rollen som en förälder och förklara att de som nu sympatiserar med Sverigedemokraterna har "fel" värderingar. Oj så käckt! Är det någon som tror att någon som är fylld av misstro kommer att köpa det?

Det är uppenbart att man inte i en sådan situation kan komma dragande med förmaningar, uppfostrande uttalanden, klander, tillrättavisanden och fördömanden så som man gjorde i valanalysen. Detta förstärker bara misstron och ilskan hos de som redan är ilska på och känner sig förrådda av sina auktoriteter. Personer i Sverige som redan från början bestämt sig för att politiker pratar strunt och inte har någon ryggrad blir förstås ännu mer arga.

Mina egna åsikter och min blogg är ett tecken på att det är lätt att hamna i denna fälla. Det är i dag lätt – precis som det var i början av 1900-talet – att kritisera politik och politiker oberoende av om den man kritiserar är höger eller vänster och oberoende av vilka sakfrågor man stödjer. Anledningen är att det inte är personerna det är något galet med utan de ideströmningar man refererar till. De är – precis som i början av 1900-talet – föråldrade och måste reformeras.

Min kritik riktar sig således inte mot politikerna och sakfrågorna utan pekar på behovet av en djupare analys av de politiska sakfrågorna. Nu är analysen alltför enkel och trivial. Min slutsats är glasklar: Man vinner inte tilltro genom att utså misstro. Något annat och djupare "tänk" behövs sannerligen.

Om Sveriges politiker inte gör en annan analys än den som nu kommit fram i analysen efter valet riskerar vi övriga att Sverigedemokraterna efter fyra år – så som hänt i andra länder – står ännu starkare. Detta kommer att hända oberoende av om man samarbetar med Sverigedemokraterna i riksdagen – och kanske just därför att man inte kommer att göra det. Kanske är det så att man i Danmark ändå trots allt valt det minst onda i denna process.

Jag påstår alltså att det inte hjälper att peka finger och utpeka Sverigedemokraterna som "ansvarslösa". Argumentationen blir en bumerang. Varje sådant avböjande blir i den inre Sverigedemokratiska diskussionen ett tecken på att det istället är de etablerade partierna som är ansvarslösa. Därmed förstärks misstron ytterligare.

OJ OJ OJ OJ. Hur skall det gå?

Rekommendation: [Läs och hör George Lakoff. Du hittar honom på nätet.](#) Det är faktiskt riktigt kul – men skrämmande – att sätta sig ner och försöka göra en analys av samtalens "framing" och upptäcka hur partiernas egen retorik gör att man biter sig själv i svansen.

En sådan analys av oss alla är sant demokratisk och antiauktoritär. En sådan analys kan nämligen alla göra – var och en på sin kammare. Materialet finns framför ögonen och öronen. Man behöver inte alls tro på mina eller Lakoffs analyser. Man kan tvärtom observera diskussionen och ur denna dra sina egna slutsatser. Men det kräver en del arbete och eftertanke.

Men jag tror att partierna måste se upp. Kommer väljarna igång med sådana egna analyser av debatten och de argument de etablerade partierna och massmedia refererar till så tror jag att den politiska vanmakten inför Sverigedemokraternas framgångar kommer att bli allt tydligare. Risken är då förstås att antalet Sverigedemokrater kommer att öka.

Länk

https://www.google.se/search?q=%22George+Lakoff%22&hl=sv&lr=&sa=G&as_qdr=all&prmd=vbl&source=univ&tbs=vid:1&tbo=u&ei=OCmXTNWLIIneOJnHhIsJ&oi=video_result_group&ct=title&resnum=3&ved=0CC8QqwQwAg